

Tingene falder fra hinanden for imperiet

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 21. februar 2025

Undertitlen på City of Londons *The Economist*-artikel fra 20. februar »How Europe Must Respond as Trump and Putin Smash the Post-War Order« var endnu mere afslørende end overskriften: »Regionen har haft sin mest dystre uge siden jerntæppets fald. Konsekvenserne er endnu ikke slået igennem.«

Efter den netop afsluttede sikkerhedskonference i München den 14.-16. februar og det kolde slag fra den amerikanske vicepræsident J.D. Vances tale har Europas ledere ikke været i stand til at genvinde deres følelsesmæssige, endsige deres geopolitiske fodfæste. De, der håbede, at det, de så, ikke var for tidligt at fælde en så definitiv dom, som *The Economists* undertitel antyder, så kort tid efter telefonsamtalen mellem Putin og Trump den 12. februar og de efterfølgende møder mellem udenrigsminister Marc Rubio og udenrigsminister Sergej Lavrov, ville måske have troet, at det var for tidligt.

Briterne er dog stærkt uenige med deres stadig vildfarne kolleger. »Trump ser ud til at være klar til at forlade Ukraine, som han fejlagtigt giver skylden for krigen. Han kaldte landets præsident, Volodymyr Zelenskyj, for en 'diktator' og advarede ham om, at han 'hellere måtte handle hurtigt, ellers har han ikke noget land tilbage'. USA vil måske forsøge at påtvinge Ukraine en ustabil våbenhvile med svage sikkerhedsgarantier, der begrænser landets ret til at opruste." Det vil sige, at Amerika har valgt at »stoppe skytset«, især efter at Zelenskyj indrømmede, at han ikke vidste, hvor 100 milliarder dollars af USA's bidrag til krigsindsatsen var blevet af.

Rusland og USA mødtes som de mest magtfulde militære styrker på planeten i bestræbelserne på at genetablere de officielle forbindelser. Som USA's præsident talte Joe Biden ikke kun ikke med Vladimir Putin i to år, men hans administration gav Ukraine tilladelse til at bruge amerikansk militært udstyr, efterretninger og muligvis også »rådgivende personale« til at angribe Ruslands territorium fra før 2014 med amerikanske langdistancemissiler, og uden at konsultere USA's kommende præsident, i november sidste år. Da den valgte præsident, som ikke var blevet konsulteret, blev præsident ved lov, stoppede angrebene. Verden har i løbet af den sidste måned bevæget sig lidt væk fra atomkrigens afgrund.

Hvad angår Zelenskyj som diktator – han forbød 11 politiske partier i marts 2022 og undertrykte sin opposition, og han har ikke ophævet dette forbud. Han lukkede den ukrainske ortodokse kirke, som stadig er den største i landet, på trods af forbuddet. Den 8. juli 2022 meddelte National Public Radios reporter Emily Feng: »Præsident Zelenskyj har konsolideret alle tv-platforme i Ukraine til én statslig udsendelse og begrænset politiske rivaler. Den politiske opposition frygter, at sådanne indskrænkninger af den civile frihed kan fortsætte.« Den russisksprogede brug er blevet stærkt begrænset. Zelenskyj og hans regering gjorde det ulovligt for Ukraine at forhandle om fred med Rusland i juni 2023 – hvilket gør det svært at forstå, hvorfor han skulle være vred over ikke at blive inviteret til et møde i et tredjeland, hvor den amerikanske præsidents repræsentanter blandt mange andre ting skulle drøfte med russiske repræsentanter, hvordan drabene i Ukraine kunne stoppes.

Og hvad angår Den Europæiske Union: Suverænitet er ikke ligefrem den stærke side af en konfederation, der nægter at retsforfølge detonatorerne af Nord Stream-rørledningerne til 8 milliarder dollars, som forårsagede en af de største miljøkatastrofer i historien i deres industrielle sabotagehandling. Hvorfor bliver de miljøforbrydere, der

sprængte Nord Stream i luften i september 2022, ikke stillet for retten? Måske fordi det er de samme mennesker, der nu fremmer krig og ødelæggelse over ligene af 1 million ukrainere eller mere. Krig og død er deres eneste virkelige engagement, ikke »økologien« og ikke menneskeheden.

Nationen Egypten har i en modsatrettet udøvelse af national suverænitet givet følgende meddelelse: »Fra et teknisk og ingeniørmæssigt perspektiv har vi den fulde kapacitet til at genoprette Gaza til en tilstand, som endda er bedre end tilstanden før ødelæggelsen, inden for tre år.« Dette er direkte tænkt som et svar på Trumps forslag om en »Gaza-riviera«. De har til hensigt at diskutere dette på det kommende arabiske krisemøde den 4. marts.

I et netop afsluttet interview med *Executive Intelligence Review* sagde Graham Fuller, 25-årig CIA-veteran, tidligere amerikansk diplomat og islamisk lærer, om LaRouches Oase-plan for Sydvestasien: »Den er nødt til at blive introduceret som en del af en bredere fredsplan. En af grundene er, at uanset hvor god en idé det har været, så er det en kendsgerning, at de lokale rivaliseringer, og især de rivaliseringer, som USA har skabt under den kolde krig, har gjort regionalt samarbejde næsten umuligt. Jeg mener, at Syrien f.eks. ville være nødt til at spille en ret stor rolle, eller Irak for den sags skyld, (på grund af) floderne Tigris og Eufrat.) Alle disse stater ville være nødt til at spille en meget stor rolle i enhver form for regional vandplan.

»Men det har været umuligt« – altså indtil nu. Som med Oase-planen vil det heller ikke fungere, medmindre alle nationerne i Sydvestasien på en eller anden måde er integreret i en sådan plan. Der skal skabes en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis Palæstina og Sydvestasien skal overleve, vokse og udvikle sig. Helga Zepp-LaRouches ti principper er et effektivt kompas i denne malstrøm af hurtige forandringer.

De seneste otte dages begivenheder med Trump og Putin viser, hvor hurtigt en sådan ny arkitektur, befriet fra britisk indblanding, kan blive til. Vi må derfor ikke lade os fange under begivenhedernes overflade, men organisere os ovenfra og behandle hver af de nærmeste dage som en potentiel døråbner til, endog på den pågældende dag, at ændre den nuværende historie gennem kraften i ægte menneskelige ideer.